

Miért nem megyek a vízbe

Most éppen azért, mert tele van szeméttel. Nem vagyok büszke rá, de a nagy részét én dobáltam bele. Ne értsenek félre, nem holmi megtévedt környezetvédő beszél belőlem, a magam részéről elevenen meg is rohadtam volna az egész tó, ahogy van. A baj az, hogy éppen valami hasonló történik, és ennek köze sincs ahhoz, amit ígértek.

Nekem az számít, ami a tó alatt van. Pontosabban benne, vagy mögötte – vagy ha egészen pontos akarok lenni, akkor ezek a fogalmak egy idő után egyre kevesebbet jelentettek. Az elején, az ígéretek mellett még egészen jól el tudtam képzelni, milyen lesz az új kinevezésem a falon, mondjuk a helyettes állomásfőnöki *mellett*, vagy a kibővített másik telek az enyémhez csatolva, az eddigi *mögött*, vagy az új, tágas pinca az egész *alatt*. De minél több időt töltöttem a víz partján és hallgattam a hangját, annál inkább világossá vált, hogy mindez nem sokat számít. Az egyetlen irány, ami létezik, hozzá vezet.

Persze, mondhatnák, az én koromban ki hisz már az ígéreteknek. Ígértek itt annyi mindent. Az efféle károgoóknak mindig megmutattam a telket, a házat, a nagyon makacskodókat még a stég végére is levittem. A padlásra nem, az sosem készült el, és attól tartok, nem is fog. A látkép viszont a stég végéről, főleg estefelé, tényleg elállítja a lélegzetet. Tessék, ha semmi nem valósult volna meg abból, amit a háború után ígértek, most hol lennénk, mi, nagyokos? Csak tudni kell, amit tudni kell. Nézzék csak a naplementét.

Nem tehetek róla, egy képeslapra hasonlított volna a leginkább, ha nem lóg be balról Majláték hülye stégje. A másik stég, amire persze nem volt engedélyük. A hülyéje néha átintegetett esténként, de gyorsan leszokott róla.

Bizonyos értelemben Majláték hibája minden. Ne nézzenek így rám. Nézzenek inkább magukba, vajon mit tennének, ha a Balatoni Világgossal teljes estéket csak az a kibaszott szomszéd stég rondítaná el. Belelóg a képbe, az estébe, mindenbe, néha már az álmokba is, pedig az elején nem álmodtam valami gyakran, és akkor sem sokat. Igen, persze, egyre gondoltunk, megtettem a magam köreit a tanácsban és a figyelmükbe ajánlottam Majlátékat, de csak annyit értem el, hogy mindkettőnk stégje ott maradjon a tanácselnök széles látókörének vakfoltjában. Sőt, ha néha erősködtem és megpróbáltam újra felhozni a dolgot némi tokaji mellett, csak a torkukat köszörülgették, hogy *nekem* vajon rendben van-e az engedélyem! Mintha én kezdtem volna az egészet! A barmok stégje sokkal korábban ott volt, sőt, ha most kérdeznek, úgy mondanám, az idők kezdete óta, talán előtte is.

Sokba került a dolog, az egyezkedés a hivatallal, és persze nem is vezetett sehová. Csak eléggé legatyásodtam a hiába ajándékozgatástól, nem a rendes, dolgozó ember asztala ez. Egyszer, júliustól szeptemberig a Balatoni Világosról is kénytelen voltam lemondani, és a tanácselnöknek volt pofája azzal jönni, hogy nagy a család, kettőt se pislogunk, és nyakunkon a karácsony. Gondoljam meg jól, kinek mit ajándékozok, ha ott akarunk állni a stégemen jövőre is. Mindezt nagy bazsalygások közt, de mielőtt sokat tehetett volna, agyonütötte egy villám a nyár utolsó, félhalott viharfelhője alatt. Mondhatni szó nélkül, az ég csak egy-két bávatag dübörgést eresztett meg, aztán durr bele, és utána sem jött semmi, csak morajlás. A nyár utolsó villáma a vitorlása tetején vágta agyon az elnököt, egyetlen csapással. Azon az estén hallottam először a hangot.

Hagyjanak a fölényes mosolyukkal. Nem voltak ott, nem volt ott senki azon a bársonyos sötétségű estén a posványszagban. Túl voltam már akkor a búvárakciókon, a másik szomszéd Gyuszikáék, vagy hogy hívták azokat a kis nyomorékokat, szóval a szomszéd unokáinak felbérlésén némi színes török rágó fejében, hogy menjenek oda és játsszanak. Játsszanak Búvár Kundot, partizánost, cápásat, amit akarnak, csak a stég lábával csináljanak valamit. Nem, nem az utolsóval, a negyedikkel. Bal kéz felől. Ha nem ugattam el nekik tizenötször, egyszer sem, de persze hiába. Nem tudták, melyik a bal kezük, és melyik a negyedik cölöp a vízben, és a lélegzetüket sem tudták sokáig visszatartani. Az első pofonra bevallottak mindent. Bőgték, mintha nem ők tehetnének mindentről, én meg káromkodtam a kerítés másik felén, és bevágtam az üres üveget a vízbe. Az sem érdekelt, ha látnak.

A hangját először nehéz volt megkülönböztetni a tó locsogásától vagy a vonat üvöltésétől a töltésen, ami mindig úgy megijesztett gyerekkoromban. Némi gyakorlással viszont, különösen az álmok után, egyre jobban hallottam. Az első nyáron nem vágtam a dolgok elébe. Mindig csak azt hoztam, amit kért. A másodikon, amikor jobban neki lendültem, néha megpróbáltam kitippelni a vágyait, és a hálás érintésből a tarkómon, párával teli szélből, ami a tó felől jött, esküdni mertem volna rá, hogy szinte mindig eltaláltam. Akadtak apróbb tévedések, például az élő macska helyett először csak döglött macskát sikerült, bár ezt megpróbáltam helyre hozni némi sült hekkkel, beívelve a stég legvégéről, lábujjhegyen kibillenve olyan messzire a semmi fölé, amennyire csak a bátorságomból futotta. Mint mondtam, nem megyek a vízbe. És a tévedések sem voltak jelentősek, a végén mindig egyetértésben vigyorogtunk a part két felén, ebben biztos voltam, még akkor is, ha neki nem volt szája.

A kislánnyal mentem túl messzire, hogy úgy mondjam, akkor billentem ki a semmi fölött. De hát nem volt mit tenni, ő a kislányt akarta, azaz nem a kislányt, bármilyen kislányt, és éppen egy kis luvnya ment el a telek előtt, fagyival a kezében. Rádadásul el kellett érnem, hogy előtte vegye le a bugyiját, mert ő így akarta fogadni ott valahol a tóban. Nem sikerült, mármint rávenni, az ütés után pedig már nem beszélgettünk semmiről. A vizsgálás ellenére éreztem, hogy jó úton járok. Növelni kell az adagot, még többet, be a tóba, és akkor megkapok mindent, amire eddig csak szemérmesen céloztunk. Nagyobb telek, előléptetés, a sör ára emberemlékezet óta lefelé megy, nem fel, Majjáték ötvar stégjét elnyeli a mélység. El, és nem marad a helyén semmi, csak a fekete víz.

A kislány után nem volt megállás. Következzenek Jürgenék kettővel arrébb, a bérelt házból. Sosem tudtam elviselni az öntudatos óbégatásukat. Az ugatásuk még rosszabb volt, ha beszélni akartak, nem értettem belőle egy szót sem. Miért nem tudnak ezek nyelveket tanulni, miért várják el, hogy a márkájukért az egész világ az ő seggüket nyalja? Egy ideig sajnos én is kénytelen lettem, és bár nem sokat fogtam fel a csaholásukból, a belógatott sörösüvegeket azért ők is megértették. Heineken, a kurva anyjukat. Irdatlan költségekbe vertem magam, de az ő kedvéért megéri, hozzá képest minden apróság.

Gondoljunk a végére, csak a végére, ezt mondogattam, míg elmentem a tábortűz mellől, be a sufni mögé, a fűrészt.

Egyszerre persze nem lehetett mindet, mint a hülye videofilmekben, amelyek néha áthallatszottak. Sőt, egyedül Jürgenre jutott időm, rá is csak ügyel-bajjal. A többi megpróbált félrelökni a szétgurult sörösüvegek és a nyers hús darabjai közt, amíg rá nem jöttek, hogy teljesen komolyan gondolom. Végre megfeledeztek arról a harákoló ugatásról, teljesen emberi üvöltéssel rohantak a kertkapu felé, vagy át a kerítésen, az egyik még a törpéimet is felrúgta, míg én Jürgennel foglalkoztam. Amikor végeztem, nagy nehezen fogást kerestem rajta a vér és a haj között, és húzni kezdtem a tó tükre felé.

Nem volt csobbanás, sem ívelés, csak nyögés és zihálás, míg levonszoltam a köveken és egy rúgással elindítottam. Nem süllyedt el, és egyelőre ő sem vette magához. Jürgen homályos szeme a borús eget bámulja a tó fölött, amint a hátán úszik. Sosem fog már amiatt aggódni a határnál, mi van a csomagtartójában. Engesztelésül még utána vágtam pár üres vagy teli üveg Heinekent, a hús darabjait, a nyársakat, mindent, és vártam, hogy ő jelentkezzen. Megmozduljon.

Szóval ez az utolsó nyár, azt hiszem. Az időérzésem sokat romlott. Az üvöltések elhalkultak a messzeségben, a hátam mögött, előttem pedig nincs semmi, csak az üres vízfelület, és az a kibaszott stég is még mindig a helyén. Szirénázás, úgyhogy megfordulok, kiballagok a kapu felé, de még félúton sem járok, amikor leparkol a kertkapu előtt egy kék-fehér Lada, és kiszáll belőle a körzeti megbízott. Messze vagyunk, de látom a szemében a végtelen csalódást. A kezemre nézhet, meg ami róla csöpög, aztán el a vállam fölött, ő is a tóra, és egy pillanatra meg mernék esküdni rá, hogy ugyanarra gondolunk, a nyár végére, és hogy miért nem mozdul meg soha semmi.

Réteghiány, avagy Korlátok a fedjen vannak..., fotogram, giclée nyomtatás, 80×60 cm, 2009–2010

